

Szoliva János

Tériszony

Elég minden, ami nyár,
a házból kifut a szerencse –,
kilépsz a köd ablakán.

Fölmered a semmi árnya,
vakvágányon szalad a kétely.
Belső tükröd foncsorán
megannyi talány.

Összefüggések mélyén kavarodás:
szédítő szakadék
szó és tett között.

Hogy ne lássad a káprázatot,
letéped magad a kopott plakátról.
Átlényegülsz egy más világba,
hol ok-okozat a hallgatás,
és felejtés minden ígéret.

Ollóznak

Napra nap, évre év,
ollóznak a mutatók.
Ötvenévyi -talan, -telen,
semmiből mit összerakhatok.

Megrekednek

Sehova se illik, ami van.
Egyre több a titok.
Fagyos idő –,
megrekednek a miértek.

Lármáznak

Teletöltött poharamon
ujjaim lármáznak.

Betiltott kocsmában
vörösboros forradalom.

Vers mélyén

Papírfehér a hó,
vers mélyén a tél.
Ablaküvegen ákombákom –,
falfirka üres délutánra.